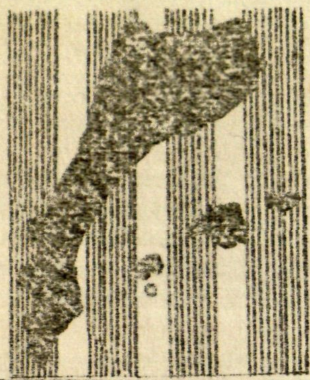
NR 39

ARA

per Catalunya lliure i socialista

núm. 33 gener 1973

CEDID FONS A. VILADOT

EN ELS INICIS D'UN SEGON PERÍODE DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA: PRE-ASSEMBLEA

QUAN, el 7 de novembre de 1971, se celebrà la primera sessió de l'Assemblea de Catalunya amb els resultats que detalla el 1er. butlletí publicat, s'havia acomplert un intens període de treball polític. En efecte, a les nostres publicacions ARA-29, BLOC-3 i ACCIÓ-3, totes de finals del 1971, ja ho vam deixar ben clar. Dèiem que la 1ª sessió constituïa la culminació d'un procés iniciat mesos abans i que aquella sessió era l'inici d'una altra que havia de culminar quan en plena llibertat fos celebrada l'autèntica Assemblea de Catalunya amb la participació de tot el poble català democràticament representat.

TOTA la labor feta d'ençà de la primera sessió fins arribar a la 4ª Permanent, té aquest sentit: la del camí inequívoc cap a l'exercici de la democràcia. Camí emprès damunt la nostra realitat més actual, acomplert amb responsabilitat i sempre cenyit als objectius i als acords presos col·lectivament. Aquest camí, a més d'haver constituït un esforç per aconseguir noves incorporacions, i d'haver-hi treballat per aconseguir més audiència, ha servit per anar definint la veritable funció actual de l'Assemblea, les seves responsabilitats i els límits que comporten aquestes responsabilitats. Una vegada més s'ha demostrat que el treball diari, la necessitat urgent de solució dels problemes que l'activitat exigeix, són elements definitoris i clarificadors. Definició i classificació emanades del combat diari per cenyir-nos a allò que havíem previst conjuntament, lluny d'entusiasmes i de miratges. La marxa de l'Assemblea cap a la democràcia només té aquest camí segur.

LA 4ª Permanent ha obert un nou període de treball. Hem entrat en un nou període de pre-assemblea que ha de culminar en la 2ª sessió. Segona sessió que ha de tenir uns objectius clars de reforçament d'uns acords -els acords del comunicat final- i d'una actitud: la de la corresponsabilització.

EN aquest reforçament hi ha d'haver un esforç per tal de donar a l'Assemblea tot el caràcter representatiu que li convé i per acabar de definir la seva funcionalitat. Tot en la línia iniciada en la preparació de la sessió.

ÉS cert que malgrat els esforços de l'Assemblea per estendre la convocatòria tant lluny com els seus coneixements de l'activitat política li han permès, l'Assemblea no és una completa imatge de Catalunya. En tot cas, ho és d'una gran majoria de la Catalunya popular combatent antifranquista. Tenim plena consciència de la nostra limitació, i també la tenim en mesurar que si bé, malgrat la diversitat, la seva composició encara resulta uniforme, la representativitat que dóna la incidència en la lluita és autèntica. Això pel que fa al concepte de representativitat. Pel que fa al concepte de funcionalitat, no hem de prejutjar què serà l'Assemblea el dia de demà, sinó que hem de dir i actuar segons la volem avui per les necessitats d'avui, al servei de la Catalunya d'ara, en lluita i pressionada.

REFERMEM que la unitat en l'acció immediata és una victòria que ningú no ens pot escatimar. I l'exemple del que ha estat el període comprès entre la 1ª Sessió i la 4ª Permanent ho testimonia. Ara ini-

(segueix a la pàg. 2)

portaveu de FRONT NACIONAL de CATALUNYA

EN ELS INICIS D'UN SEGON PERÍODE... (ve de la pàg. 1)

cien un nou cicle, el del camí cap a la 2ª Sessió.

VAL la pena recordar què representà el treball de pre-Assemblea dut a terme abans de la 1ª Sessió. El document editat el mes d'abril de 1971 per la Comissió Preparatòria de l'Assemblea de Catalunya i titulat "Reflexions sobre el treball de pre-Assemblea", ja posa en relleu el treball de difusió del projecte de comunicat final, la recerca d'opinions i l'elaboració d'uns projectes documentals d'acord amb les opinions rebudes. Tot això sorgit del document inicial publicat el mes de febrer anterior i titulat "Cap a l'Assemblea de Catalunya". L'intent de la 1ª Sessió fallit va vigoritzar aquest treball, i el document elaborat el mes de juny de 1971 després de la celebració d'una primera pre-Assemblea titulat "Pel camí de l'Assemblea de Catalunya", n'és l'exponent.

EL document recollia els acords de la pre-Assemblea, restringida però representativa, i volia constituir un instrument de treball. Un instrument per tal d'interessar els sectors més sensibles de Catalunya cap a l'estructuració d'un programa que accelerés el procés unitari, que potenciés la lluita contra els intents d'intensificació de la repressió i que eixamplés l'àmbit de la solidaritat. Calia trobar per a tot això uns punts de convergència. I en aquesta lluita no s'es taviaren reserves; com la del perill d'una instrumentalització. I dèiem que les reserves derivades d'aquest fet podien vèncer-se amb la corresponsabilització plena. Heus aquí un canvi de signe que presidí tot aquell període i que ens ha dut a fruits com els de l'alternativa democràtica, a la reactualització de l'Estatut com a pas indispensable a l'autodeterminació, i el de l'acció de Ripoll, com un exemple d'allò que un dia serà el reecobrament democràtic de Catalunya.

AMB aquests documents fou mobilitzat el país amb discussions en grups heterogenis, reunions conjuntes, assemblees comarcals, treball personal adreçat a sectors diversos. Una agitació programada, calculada i adreçada a uns objectius ben definits: els de trobar una plataforma conjunta de lluita i uns àmbits d'actuació col·lectiva antifranquista i a favor de l'establiment d'un règim democràtic en el qual les llibertats individuals i les de Catalunya com a poble en constituïssin la base.

EN compliment dels acords de la 4ª Permanent del novembre de 1972, ha estat posat a discussió un projecte de document "Cap a la IIª Sessió de l'Assemblea de Catalunya". En aquest document s'apunten els objectius polítics que han de presidir aquesta segona sessió i s'analitzen les condicions objectives per a la celebració de la IIª sessió plenària. Fonamentalment, aquest període que ara s'inicia i que cloura la IIª sessió, el presidiran aquests objectius que, d'altra banda, cal debatre i mesurar. Perquè aquest nou període ha de constituir un ampli debat al si del nostre poble, espai d'interessar i de mobilitzar nous sectors i de consolidar els objectius d'homogeïnització de cara a un front d'articulació unitària deixant íntegre el pensament polític de cada grup que ha de fer de Catalunya un país de lliure exercici democràtic.

SERÀ aquest període que ara iniciem tot un treball exploratori que ens ha de fer veure les possibilitats unitàries que encara cal definir i que situen l'Assemblea al nivell de l'activitat política, que entre tots li hem conferit. I que ens permeti d'avançar en aquesta lluita per la democràcia, per la llibertat de Catalunya i pel restabliment de les seves classes populars al poder econòmic i polític.

LA VEU DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA

Emissora catalana

Les emissions són radiades tots els dimarts, dijous i dissabtes, de dos a tres quarts de dues de la tarda, en les ones següents:

14.545 quilocicles	o 20'6 metres	ona curta
12.220 "	o 24'5 metres	
15.565 "	o 19'3 metres	
10.167 "	o 29'5 metres	

Escolteu-la i feu-ne propaganda. És un nou instrument incorporat a la nostra lluita d'alliberament.

LA INTEGRACIÓ DELS PAÏSOS CATALANS (II)

LES Institucions catalanes desaparegueren amb el Decret de Nova Planta -gener del 1716-, i amb la seva desaparició s'estronca la possibilitat d'una versió catalana d'un Estat modern, que, vistos els antecedents històrics, permet la hipòtesi d'un equilibri de poders acompanyant l'evolució vers les formes del liberalisme burgès per un camí menys absolutista.

LA manca de poder de decisió política, ja prou disminuït a partir dels Àustries, converteix la hipòtesi en una simple morenia i limita el seu abast al valor d'una nostàlgia -allò que podríem haver estat i no som- que li lleva tot valor polític. No desitgem viure d'enyoraments.

A partir del 1716, els Països Catalans han de desplegar tota la seva energia a refer-se i a sobreviure, actors a vegades, espectadors més sovint, de les vicissituds històriques de l'Estat espanyol. La seva vinculació a l'Estat -no es pot oblidar-, arrenca del dret de conquesta, que les tendències autoritàries i immobilistes del poder de l'Estat no han contribuït precisament a esborrar. Així, les formes postulades d'unitat política, han estat diversament contemplades i considerades per les nacionalitats hispàniques i pel poder central.

LA veritat esclatant és que la darrera aventura reaccionària de l'Estat espanyol, ofereix una forma aberrant d'unitat que justifica i consolida alhora, tot el procés que arrenca de la Renaixença.

LA veritat és que, per altra part, el llegat històric, fins on abasta l'existència dels Països Catalans, units sota la Corona d'Aragó, ens ofereix unes mateixes Institucions, vigents a cadascun dels Regnes, que, contemplades sota l'òptica actual, constitueixen aproximadament un pacte federatiu que integra els pactes institucionals.

AQUEST és el llegat fonamentalment vàlid, en tant que estructura pactada, que ha de desenvolupar el poble d'avui, dins de la circumstància d'avui. La vinculació històrica real dels Països Catalans, que han travessat sense desorientar-se sobre les seves rels i sense desnaturalitzar les seves expressions polítiques, jurídiques i socials, un llarg període històric d'uns dos segles i mig, aquesta vinculació històrica, assentada cada vegada més sòlidament damunt una cultura comuna, que pugna per entranyar-se en la problemàtica real de la seva societat actual, és la que ens cal desenvolupar conjuntament i solidàriament.

LES formes d'integració dels Països Catalans, com un procés protagonitzat pel poble, defineixen, per una part, el procés vers el canvi d'estructura política de l'Estat espanyol, al costat de les reivindicacions de les altres nacionalitats dins el mateix Estat, indispensable per al seu equilibri i per a la seva incorporació normalitzada a una dinàmica social de progrés. En això consisteix el seu valor revolucionari real.

D'altra banda, les formes d'integració política dels Països Catalans, han de situar-se en una perspectiva, en un moment històric indicat pels resultats de

la labor conjunta esmerçada en assumir conjuntament, a nivell suficient, el fet de la unitat nacional. Sense aquest resultat previ, no ens serà possible d'ultrapassar les formulacions sobre el paper.

EL procés arrenca, doncs, de la base d'unitats diferenciades que a tots els efectes cal distingir i cal respectar. La tradició institucional dels Països Catalans, no ens permet d'anticipar la forma política, si bé pot inspirar-la, en què ha d'expressar-se la realitat nacional catalana novament assumida i, sens dubte, condicionada per innombrables factors incorporats als Països Catalans durant el llarg període de la seva desmembració.

NO podem demanar a la història quina

(segueix a la pàg. 4)

LA INTEGRACIÓ... (ve de la pàg. 3)

resposta donarà a la gran empresa conjunta i solidària. No podem, tampoc, prejutjar-ne els resultats per la simple transposició al terreny de l'objectivitat, de la nostra voluntat d'ésser. Pensem que aquesta és una fórmula sovint soccorreguda, que acostuma a conduir els processos històrics a carrerons sense sortida.

PENSEM, això sí, que subsisteixen bases objectives suficients per a l'empresa i que el nostre compromís de dur-la a terme està basat en la consolidació d'aquestes bases i el seu desenvolupament vers formes socials coherents, responsables i solidàries, que responen a pregones aspiracions populars.

PER la nostra part, hem deixat ben clar, reiteradament, tant els nostres darrers objectius —el procés que ens ha de conduir a la integració dels Països Catalans i a la seva independència política—, com la base social en què fonamentem la seva força: el poble explotat.

CAL que deixem igualment clar que no som sols a dialogar —el Principat és només una part de Catalunya—; l'empresa és conjunta i solidària, i els nivells de partida són diferents per a les diverses parts interessades. La claredat dels nostres objectius, claredat que al nostre entendre constitueix una força política no gens menyspreable, no ens ha de fer perdre el sentit de ponderació ni, molt menys encara, la visió realista de la fase actual del problema. Ni les dificultats per a superar al llarg del camí.

EL procés, salvades circumstàncies crítiques imprevisibles que el poden escurçar, és llarg i difícil de conduir. Sobre tot és complex, i el primer i molt greu tort que se li pot fer és deixar-se dur per un afany de simplificació per tal d'allunyar els factors incòmodes del seu plantejament. Aquesta òptica resulta prou còmoda però desemboca, normalment, en la immobilista figura del cercle tancat sobre si mateix.

LA història no és simple, si bé pot ser fonamentalment senzilla. I l'empresa, la nostra empresa, que a determinats nivells ja està en marxa, és un procés històric.

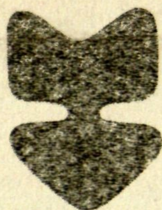
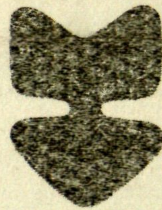
NO ens és permès de pensar en calendaris de realitzacions sense l'esforç previ i conjunt de considerar la naturalesa, el valor i la solidesa de les bases objectives que fonamenten l'empresa, amb un esperit ampli, comprensiu del més gran nombre possible d'elements interessats en la qüestió.

VOLEM bàsicament uns Països Catalans lliures, que és tant com dir configurats per un estatut jurídic basat en la llibertat. Aquesta condició, més que una limitació, defineix la base elemental de convivència.

VOLEM per a aquests països una societat on sigui esborrat qualsevol vestigi d'explotació, condició sense la qual no és realitzada plenament la llibertat.

AMB tot això pensem haver delimitat l'empresa. Una empresa que, els qui, ja l'han adherida, tenen el deure de revelar al poble.

EL que queda dit constitueix, al nostre entendre, la base, el procés i l'abast d'un propòsit que ens és molt car; l'hem anomenat Aliança Catalana.

TOTS JUNTS VENCEREM!

inscriu-te a

FRONT NACIONAL de CATALUNYA

ajut al partit: 10 pessetes.